

Srečni ljudje.

Lansko leto sem vam pripovedoval o dobrih ljudeh, in sicer zato, da bi se od njih učili, kako morate tudi vi biti dobri, prav blagega in plemenitega srca. Letos pa vam bom pripovedoval o srečnih ljudeh, pa zopet zato, da bi jih posnemali ter se naučili, kaj morate tudi vi storiti, če hočete dospeti do sreče. Prepričali se boste zlasti te-le resnice, da: kdor hoče biti srečen, si mora pridobiti in ohraniti zadovoljnost srca. Zadovoljnost srca si pa morejo v popolni meri pridobiti le oni, ki zvesto izpolnjujejo voljo božjo.¹

1. Prva dva srečna.

Popolno srečo, kakor je ljubi Bog prvotno namenil vsem ljudem, sta uživala le samo Adam in Eva, dokler sta bila nedolžna. V raju je sijalo še solnce sreče v popolni žarnosti, po grehu pa so ga človeštvu jele zažginjati mračne megle in temni oblaki bridkosti in težav.

Popolnoma srečna sta bila Adam in Eva zato, ker jima ni nobena reč nasprotovala, nobena reč jima kalila jasne sreče; pač pa je vse pospeševalo njuno zadovoljnost in radost.

Le pomislite, kako srečni bi že mi bili, ko bi nam ne bilo treba trpeti nič hudega, četudi bi ne imeli nič posebno dobrega. Pa zdaj ni na svetu nikogar, ki ne bi moral trpeti nič žalega, nič neprijetnega. Vseh nadlog, ki zdaj stiskajo človeški rod, vam seveda ne morem naštet. Opozorim naj vas le na najhujše in najnavadnejše stiske in težave. Koliko nadležnosti ima človek že s a m s s e b o j! Tlačijo ga mnogovrstne telesne in dušne bolezni in slabosti; nadlegujejo ga mučne skrbi, huda nagnjenja itd. Koliko bridkosti mu napravljajo nezgode v naravi, koliko grenkosti mu nakopavajo zlobni ljudje itd.

¹ Kdor se hoče tega natančneje prepričati, naj pazno čita knjigo: „Osmero blagrov ali nauk srečnega življenja.“ Spisal Anton Kržič.

Vseh takih in enakih težav nista poznala Adam in Eva.

Vedno sta bila zdrava na duši in na telesu! Kolika sreča je povedana v teh kratkih besedah. Saj še zdaj, ko voščimo srečo prijateljem in znancem, ne vemo želeti nič boljšega, nego ljubo zdravje. In kako neprecenljivo je blaženstvo zdravega in nepopačenega duha: nikoli nobene nepovoljnosti v mislih in željah, nobenega očitka glede na preteklost, nobene skrbi glede na prihodnost, nobenih dvomov in težkoč v spoznavanju, nobene zoprnosti v čuvstvih... Tudi narava jima ni prizadevala nikakršnih nadležnosti: rože za nju niso imele zbodičastega trnja, rastline ne škodljivega strupa, zverine nikakršne upornosti... Hudournih neviht ni bilo, da bi uničevale polje in nasade; ni jima bila nadležna in škodljiva vročina in mraz...

Pa naši prvi starši niso bili le prosti vseh nadlog in bolečin, marveč so imeli tudi na razpolago vse prijetnosti, kakršnih so si le poželeli. »Vse, kar ima narava najprijetnejšega, kar imajo letni časi najmikavnejšega, lepotije neba, bogastva zemlje, bistre vode, travniki, gozdovi, hribi, planjave in doline, milobno obzorje, čarobni razgledi... vse, vse je bilo tu združeno in urejeno z božjo umetnostjo v zabavo človeku.« Družbe prijateljev in znancev sicer nista imela, a je tudi nista pogrešala, saj jima je bilo vse stvarstvo družabno in prijazno. Rekla sta tičku: zapoj, in tiček je pel. Poklicala sta leva, in mogočni lev se je približal kot jagnje krotak, dal se je božati, a je tudi točno izpolnil, kar sta mu velela...

Kaj naj pa šele rečem o njuni nadnaravni sreči, ki jo je čutilo njuno detinsko nedolžno srce, za vse dobro tako vneto in vzprejemljivo, ko je Bog sam po očetovsko z njima govoril in jima odpiral vedno nove zaklade svetega spoznanja in svetih radosti!

Le za eno nesrečo vé zgodovina, ki ju je slednjič zadela, pa seveda za seboj pritegnila morje nesreč. Ta nesreča, ali pravzaprav: meja med srečo in nesrečo — se imenuje *greh*. Greh je ukončal raj na zemlji in ga nadomestil s tužno »puščavo«.

Prav iste sreče, ki sta jo uživala Adam in Eva v raju pred grehom, seveda zdaj ne more doseči noben zemljan, pač pa se bliža tej rajski sreči vsakdo tembolj, čimbolj se ogiblje greha in skrbi za pošteno in nedolžno življenje, kakor zagotavlja pesnik v besedah:

Zemlja cvetna je dolina
njemu, ki živeti zna.

In v resnem opominu:

Nespametno ljudstvo, čemu je tvoj stok?
Na delo! Ne drži mi križema rok!
Povrni se samo v prvotnost nazaj
in našlo povsodi prvotni boš raj!

2. Marija, presveta Devica.

Še srečnejša kot Eva v prvotni nedolžnosti, je bila Marija, prečista Devica.

Morda se vam bo čudna zdela ta moja trditev, ker veste, da je morala Marija silno veliko trpeti, da se časti tudi z bridkostnim naslovom »Žalostna Mati božja« in »Kraljica mučencev«. Toda ne smete misliti, da je človek le takrat srečen, kadar mu gre vse po volji, ko se obrača vse po njegovih željah. Taka sreča je bila v raju. Pa so jo napravili naši prvi starši. Zdaj je stališče naše sreče tukaj na zemlji vse drugačno. Nekaj nam je še ostalo iz raja. Nekoliko veselih ur ima vsak človek na svetu, da ne pozabimo one rajske sreče, ki jo je bil predobrotni Oče nebeški prvotno namenil vsem ljudem, a nam jo je izpodrinil greh, pa da tembolj hrepenimo po oni sreči, ki nas po kratkem zemeljskem bivanju čaka v nebeški slavi. Nastala je pa zdaj še nova podlaga naši sreči: tolažba, junaška potrpežljivost in vdanost v voljo božjo, morda bi smeli reči: sreča v nesreči. In zarja te nove sreče je Marija, brezmadežna Devica. Po pravici se imenuje »začetek našega veselja«. Poudarjati bi tu smeli besedico »našega«, namreč ne rajskega, ki zdaj ni več mogoče, marveč onega veselja, ki se more doseči tudi v našem času, v naših okoliščinah. Seveda se

Marija imenuje začetek ali vzrok našega veselja zato, ker je Mati Jezusa Kristusa, ki nam je s svojim božjim naukom in odrešenjem pokazal in omogočil pot do pravega veselja, do prave sreče; vendar pa tudi zato, ker je bila sama najsrečnejša izmed vseh ljudi na zemlji in nam je zvesta voditeljica do prave sreče.

Najsrečnejša pa je, ker se je z vsem srcem veselila srečnih dogodkov in okoliščin, pa tudi v hudih dneh, v mračnih urah ni izgubila poguma, potrpežljivosti — tolažbe. Torej je bila srečna v veselju in žalosti.

Veselih trenutkov pa ni bilo malo v Marijinem življenju. Ker je bila brez madeža izvirnega greha spočeta in tudi sama ni storila nikdar nobenega greha, marveč se odlikovala v vseh čednostih, zato je bilo v njenem presvetem srcu še premnogo radosti iz raja, kakršnih ni občutil noben drug človek. Kako rajsko cvetna so bila njena mladostna leta v templju; koliko nadzemeljskega veselja ji je podajala pobožna molitev, sveta pesem! Vse pa seveda presega sreča, da je bila **M a t i b o ž j a**! Ako je bila že za Adama in Evo v raju to največja sreča, ker je Bog občeval z njima, kaj naj rečemo šele o Marijini sreči, ko je bila s Sinom božjim v tako tesni zvezi, da ga je smela imenovati svojega Sina, mu izkazovati vso materinsko ljubezen, pa tudi uživati vso srečo njegove sinovske hvaležnosti... v njegovi sladki družbi živeti tako dolgo vrsto let! Sicer imamo zapisano le enkrat v sv. pismu, da je vzkipelo njeno Srce v veselem spevu: »Moja duša poveljuje Gospoda in moj duh se veseli v Bogu, mojem Zveličarju!« Toda enaka hvaležnost za rajsko srečo svetih radosti je gotovo neštevilnokrat odmevala iz njenega brezmadežnega Srca.

Marijine sreče pa, kakor smo že omenili, ni zmanjševalo njeno trpljenje, marveč jo je še neizmerno povekševalo. Seveda je čutila grenkobo trpljenja tudi Marija, pač še bolj kot vsakdo drugi; toda to grenkost je osladila junaška vdanost v voljo božjo. Njeno sveto geslo je bilo v veselju in žalosti: »Fiat —

zgodi se mi po tvoji besedi!« Če ji je Bog poslal veselje, ga je zahvaljevala, če ji je pa odmeril trpljenje in bolečine, je bila tudi zadovoljna, saj je vedela, v koliko srečo bo vsemu svetu njeno in njenega Sina trpljenje. Zadovoljnost je pa le druga beseda za srečo.

In ravno ta prevzvišena čednost: mučeniško-junaška potrpežljivost, sveta zadovoljnost v največjem trpljenju je višek Marijinega veličastva. Lepota zvezd se pokaže šele na nočnem nebu, vrlina človeškega značaja pa v noči trpljenja. Kajne, za koliko bi se tudi vam Marija zdela manj veličastna, ko bi ne bila Mati žalosti — Mater dolorosa — ko bi bili njeni dnevi pretekli v sami radosti, brez trpljenja.

V tem je še najbolj Marija podobna svojemu božjemu Sinu, ki si je — dasi kralj nebes in zemlje — na zemlji prostovoljno izbral življenje v najpreprostejših, najtežavnejših in najneprijetnejših okoliščinah ter slednjič radovoljno do dna izpraznil prebridki kelih trpljenja. In tako je postala blažena hišica v Nazaretu, kjer je živela najsvetejša, pa tudi najsrečnejša družina, šola srečnega življenja. Zapomnimo si tudi mi poglobitni nauk te rajske šole: Hvaležno sprejemajmo vsako veselje, ki nam ga naklanja najboljši Oče nebeški; potrpimo pa tudi junaško, če nas zadene kaj hudega. »Zgodi se volja božja!« to bodi tudi nam vodilo vse dni našega življenja.

Na zimo.

Gora rumena,
plan zapuščena,
polje obrano sadov.
Ptiček utihnil,
ker je mraz dihnil
skozi vejevje gozdov.

Pečke dih topel
kočo zasopel,
zunaj mraz brije že zdaj.
Prosim vas, da se
v zimske vsaj čase
spomnite ptičkov mi kaj!

Mokriški.

